

NIŞAN SUKYAS ABRAHAMYAN'IN ANLATTIKLARI
(1908, VAN, ALCAVAZ (ARTSKE) BÖLGESİ, ZİRAKLU K. DOĞUMLU)

Bir ilkbahar ayıydı. Tarlaları sürerken biz çocukları tarlanın müsait bir yerine götürüp uyuturlar, kendileri de tarlada çalışırlardı. Tarlada o dönemde çok mantar olduğunu hatırlıyorum; o mantarlar bir çocuğun taşıyamayacağı kadar büyüktü. Tarlayı sürerken yediğimiz birçok şifalı bitki vardı.

Ahırımız büyükbaş hayvanlarla doluydu. Evin önünden bir dere akar, içinde ördekler yüzerdi.

Gelip, Kürtlerin büyükbaş hayvanlarımızı götürdüklerini bize haber verdiklerinde tarladaydık. Evde top seslerinden bahsedildiğini duyuyordum. Ben de duymak istiyordum; babam bana : "Duvarın yanına git ve yere kulağımı daya, duyarsın" dedi.

Kulağımı yere dayadım, sesleri duydum ve ağlamaya başladım. Rus ordusu geldi; bunlar Kazaktı. Bizi Kürtlerden ayırdetmeleri için devamlı haç çıkarıyorduk.

Ben ninem Telo'un arkasındaydım ve nerden geldiğini bilmediğim bir fişek verilmişti elime. Bir asker onu elimden kapıp götürdü.

Babam, erkek kardeşi Nazo, ailemiz, Gareyents Ailesi, erkeklerinden yoksun olan Hraçuhi'nin ailesi, toplam 30'u aşkın insan bizi gece vakti Bey'in evine götürmeleri için iki Kürt erkek kardeşle, bütün servetimizi onlara bırakmamız kaydıyla anlaşmıştı. O zamanlar Bey'in emri vardı : kendi evine giren Ermenilerin hayatı tehlikede olmayacaktı; o, Ermenileri gizlice Ermenistan'a gönderiyordu.

Gecenin karanlığında sürülmüş tarlalar arasından yürüyorduk. Gecenin bir saatinde iki Kürt kardeşten biri amcam Nazo'yu tüfekle vurdu; amcam yere düştü. Babam "çocuğu al" diye beni anneme atarak Kürdün üzerine saldırdı; tüfeğini elinden alıp onu öldürdü; Kürdün erkek kardeşi ise karanlıkta kaçtı. Babam tüfeği attı. Şafak sökerken Bey'in köyüne vardık; sanırım köyün adı Hağtapa'ydı.

Köyde bizim gelişimizi fark etmişler, yanımıza birini göndermişlerdi; gelenler arasında erkek varsa öldürülmesi gerekiyordu; kadın ve çocukları ise kabul ediyorlardı. Gelen kişi babamın eski tanıdıklarından biri çıktı. Ona kirve diyorlardı; adı Kirve Mısto'ydu.

Babam ona : "Mısto! Sana verebileceğim altın, gümüş gibi bir şey yok; iyi bir askeri pantolonum var. Sana yalnız bunu veriyorum." Mısto pantolonu aldı.

- Mısto al bu pantolonu; yalnız senin tarafından öldürülmek istemem. O pantolonu aldı ve gitti; yerine başka birini gönderdi. Gelen kişi, babamı tabancayla vurdu. Annem babamı sırtına aldı; otuz kişi ağlaya sızlaya Bey'in evine ulaştık; ahırına girdik.

Babam yaralı sırtıyla ahırın kapısına dayanmıştı; zira 40 kadar Kürt kapıyı açıp içeri dalmak istiyor, ama başaramıyordu. O gürültü üzerine, Bey'in karısı dışarı çıktı ve o kadar insanın bir tek Ermeniye saldırmasından dolayı onların hepsini ayıpladı ve şöyle konuştu : "Benim evimde Ermeni kanı dökülmeyecek."

Babam o kadının Bey'in karısı olduğunu anlayıp kapının arkasında çekildi ve kapıyı açtı. Kürtler içeri dalıp babamı ikinci bir defa vurdular. Babam hemen ölmedi. O beni çok sever, öperdi; ben de onun cebinden ceviz çıkarıp yerdim.

Anladığım kadarıyla amcam gece ölmemiş; gidip tezek ambarına girmiş, saklanmış. Sabah Kürdün kızı yakacak almak için geldiğinde amcamı görüp bağırmaya başlamış : "burda Ermeni var!" diye. Kürtler üstüne saldırıp amcamı öldürmüşler.

İki erkek kardeşi toprağı elleriyle kazarak gömdüler. Bey'in evde olmadığı ortaya çıktı. Bey gelmedi; kendi grubuyla Ermenileri sınırdan geçirmeye götürmüştü. Hepimizi ahıra doldurmuşlardı ve diri diri yakacaklardı. Kürtler gelip güzel Ermeni kadınlarını ayırıyor, çekiştirerek götürüyorlardı. Bu yüzden, kaçırılmamak için de o kadınlar çamur sürüp yüzlerini karartıyorlardı. Ahırın önünden bir dere akıyordu; bizim gruptaki birçok kadın çocuklarını kucaklayıp suya atladı. Birçoğu o şekilde öldü. Kürtler onların cesetlerini görünce, canlı mı yoksa ölü mü olduklarını anlamak ve soymak için uzun demir şişlerle onların vücutlarını deliyorlardı.

Büyükannem anneme dedi ki : "Kız! Al şu iki oğlunu ve kaç!" Ve biz bunu yapmayı başardık.

Yağmurlu bir gündü. Güçlü şimşekler çakıyordu. Fırsattan faydalanıp kaçtık. Yolda bir Ermeni muhacir kafilesine rastladık; sayıca çoktular. Onlarla birleşip ormana girdik. Üstümüze bir Kürt aşireti, "Celolar" saldırdı. Onlar öldürmüyor talan etmekle yetiniyordu: Bazısı güzel bir kadın seçiyordu, bazısı ise çocuk.

Birisi annemi kendine kadın olarak seçti; erkek kardeşimi de aldı; beni ise bir kenara itti. Beni bir molla evlat edindi. Bir süre sonra molla kendine çocuklu bir eş bulmuştu; onları getirdi; beni kapı dışarı etti. Köyün içinden geçen yoldan köyü terk ettim. Yedi kişiden oluşan bir Ermeni grubuna rastladım. Bunlar çocukları olan kadınlardı. Onlarla birleştim. Köyden yeteri kadar uzaklaşınca üstümüze ateş etmeye başladılar; herkesi öldürdüler. Cesetlerin arasında beni fark etmediler; belli ki talan edecek bir şey olmadığı için beni önemsemediler. O şekilde aralarından çıkıp tarlalara düştüm. Aynı yaşta genç erkeklerin sıraya dizilip öldürülmüş olduğunu gördüm. Kafalarını kesip düz bir çizgi halinde yanyana dizmişlerdi; vücutlarını da başka düz bir çizgi oluşturacak şekilde dizmişlerdi. Meğer bunlar askere çağrılan Ermeni gençleriymiş. Onların üzerinde iğrenç şeyler yapılmıştı. Birinin gözü çıkarılmış, burnu kesilmiş, kulağı kesilmiş, baldırlarında cepler açılıp elleri içine sokulmuş, organları ağızlarına sokulmuş... Ben o cesetlerin üstünden geçiyordum. Cesetler içlerine hava doldurulmuş gibi şişmişti.

Sonra başıma ne geldiyse hatırlamıyorum. Hava soğumuş, ayaklarım soğuktan donmuştu. Tabanlarım su toplamıştı; derim kalın olduğundan yırtılmıyordu ve yürüyemiyordum. Bir bu yana bir o yana yuvarlanıyordum. O şekilde bir Kürt köyüne ulaştım. Kürtçe konuşarak ekmek istedim; zira Ermeniceyi unutmuşum. Evde ekmek pişiren yaşlı bir kadın vardı. O kadın beni o halde görünce götürüp tandırın yanına oturttu ve evinin içinde bir şey aramaya koyuldu.

Ben orda çok korktum. Ama o kadının çok iyi bir insan olduğunu anladım; o bir hekimdi. Bir çuvaldız getirdi; beni bir tavuğu kucaklar gibi kucaklayıp tabanımı deldi; içinden su çıktı. Zorla ayaklarımı tandırın içine sarkıttı. O kadın, koyun çobanı olarak beni yanında sakladı. Onun iki oğlu vardı. Büyük olanı çiftçiydi; daha genç olan diğeri ise Ermenileri soymaya

gidiyordu. Ben koyunları otlamaya götürüyordum. Koyunlara sahip çıkamıyordum; sık sık kaybolup vadiye yuvarlanıyorlardı. Bir gün o küçük kardeş tavuk keser gibi beni yere yatırdı. Beni boğazlamak için bıçağını çıkardı.

Ağabeyi ona seslendi: "Ne yapıyorsun?"

- Ne yapacağım? Gidip hayatım pahasına talan edilmiş mal getiriyorum; bu ise bütün koyunları kaybediyor.

Büyük ağabey beni korudu. İki kardeş kavga etmeye başladı. Anneleri onlara kızdı : "Bir Ermeni velet için birbirinizi öldürmek mi istiyorsunuz?" dedi.

Ertesi sabah küçük kardeş talana gitti; orda kendisini öldürmüşler. "Ağan öldürüldü" diye beni çağırıp haber verdiklerinde, tarladaydım. Aradan bir zaman geçti, ne kadar olduğunu hatırlamıyorum, bu büyük ağabey bir Ermeni kızıyla evlendi. O kadın geldikten sonra benim durumum düzeldi. O kadın Ermeni olarak bana özel bir ilgi gösteriyordu.

Bir gece o kadın beni uyandırdı.

- Nişan! Kalk! Bizi kurtarmaya geldiler, dedi. O köyün adının Harmizon olduğunu sonradan öğrendim. Orda Ermeniler ve Kürtler birlikte yaşarlarmış. O kadının Daşnak Ermeni asker kaçağı yüzbaşı "Kürt Ğazo" isimli bir adamın yengesi olduğu ortaya çıktı. Ğazo 16 kişiyle onu kurtarmaya gelmişti. O kadınla birlikte oldukça önemli sayıda Ermeni kurtuldu, benim gibi köleler de. Köyün bütün büyükbaş hayvanları, bunların arasında efendimin davarları da götürüldü. Bey bu sırada bir düğünle meşgulmüş. Ona haber ulaştırmışlar ama o buna önem vermemiş.

Biz tarla gibi bir yerde oturduk. Beni bir eşeğe bindirmişlerdi. Çocuk eşeğin üstünde durmaz ki; düştüm. O Ğazo beni yerden kaldırdı, yanındaki ata bindirdi. Kendisi keçi kılından yapılmış bir palto giymişti; bundan dolayı hiçbir şey göremiyordum; yalnızca bazı vadilerden aşağı inip yukarı çıktığımızı hissediyordum.

Iğdır'a vardık. Bizi Aşarak Yetimhanesi'ne götürdüler. İsmi Sanam olan, dedemin ablası kurtulduğumu duyup beni götürmeye ve evlat edinmeye geldi. Ben onunla gitmedim; onu tanımıyordum. Gidip Mayıs'ın babası Levon'u getirdi. Levon'u görür görmez kollarına atıldım. Eçmiatsin'e gittim. Sonra, Sanam beni evlat edindi. Bir doktorun evinde yaşıyorduk. Ben dizanteriye tutuldum. Ölenler çoktu. Doktorun gösterdiği ilgi sayesinde kurtuldum. Sağlığıma yeniden kavuşup geri geldim; Sanam can çekişiyordu ve sonunda öldü. Beni bir barınağa gönderdiler. Eçmiatsin Ruhban Okulu'nun binaları gece kalmamız için bize tahsis edilmişti. Gündüz gidip otluyor, kedi, köpek ne bulursak yiyorduk. Sabahleyin sadece yarımız canlı kalmış oluyordu. Çocuklar açlıktan bazen birbirlerini ısırıyorlardı; yırtıcı hayvanlara dönmüşlerdi. Ölülerini gömen yoktu; cesetler o kadar çoktu ki, adam gibi defin işlemi yapılamıyordu; mezar kazan yoktu. Bir tane öküz arabası vardı; Zıvartots'a giden yolda bir çukur vardı, cesetleri işte o çukurun içine dolduruyor, üstlerini toprakla örtüyorlardı.

Amerikalılar geldiler. Bize yatak verdiler. Fasulye pişiriyorlardı. Giysi dağıttılar. Aynı binada bir yetimhane açtılar. Dört yüz çocuktuk. Gece vakti bir kedinin yakınımızdan geçmesi ve birinin çığlık atması, Eçmiatsin'deki bütün öksüzlerin bağırmaya başlaması için yeterliydi. Papazlar da bizi sakinleştireceklerine hayaletlerin varlığını doğruluyor, bizi korkutuyorlardı.

Manastır'da bir su kuyusu vardı. Papazlar : "Türkler gelirse o kuyu denize döndürür" diyorlardı. Bir gece yine mezarlıklardaki hayaletlerin korkusundan Hiripsime Manastırı'ndan koşarak yetimhaneye geldik. Ben Levon'a yapışmıştım. O büyüklerden biriydi ve Hiripsime Manastırı'nda çalışıyordu. Benim için de tahta tüfek yapmışlardı.

Ruhban okulunun büyük binalarını yetimhaneye döndürmüşlerdi. Akşamları her binanın çevresinde şarkı ve dans şölenleri düzenlenirdi. Her bölgenin çocukları kendi danslarını sergiler, şarkılarını söylerlerdi. Tatul Altunyan'ın annesi yöneticiydi. Tatul daha o dönemden itibaren tar çalmayı, şarkı söylemeyi vs. öğrenmişti.

Amerikalılar çocukları seçip Amerika'ya götürmeye başladılar. Beni bizim öğretmenimiz karyolanın altında sakladı; gitmeme izin vermedi. Ama niye böyle davrandığını bilemiyorum. Ben ağır hastaydım; yüksek ateşim vardı. Çarşafı ıslatıp getirerek üstüme koyuyordu; ama ben o kadar sıcaktım ki, yeterince hızlı bir şekilde değiştirmeye vakti olmuyordu. Sonra o kadını çok aradım; ama bulamadım.

Bizi Eçmiatsin'den Kanaker'e naklettiler. Orda dayanılmaz bir sıcak vardı. Ahşap karyolaların üstü tahtabiti kaynıyordu. Mecburen betonun üstünde yatıyorduk.

Günün birinde 5-6 kişi dut yemeye gittik. Bahçenin sahibi bizi yakaladı, sıraya dizdi; ama bizden alabileceği bir şey yoktu. Birisinin kemerini aldı. Ben adamın arkasına saklanmıştım; beni görmemişti. Saklandığımı görünce beni öldürmek için peşime düştü. O zamanlar cinayet sıradan bir olaydı. Orduda görev yapan acemi bir eri bir kayısı yüzünden öldürdükleri oluyordu. Vadide bir köprü vardı. Su sığıdı; ben suyun öteki yakasına geçtim; Şavarş adında bir çocuk çaresiz kendini köprüden attı. Hepimiz şaşırıp kaldık. Bizi takip eden o bahçe sahibi durdu. Şükürler olsun ki, çocuk suyun içine düşmüştü de kurtuldu. Yetimhaneye döndük. Öğretmenimiz olan bay Gevorg* çocukları sıraya dizmiş kontrol yapıyordu. Onun davranışına şaşırдық; zira bize hiçbir şey söylemedi. Çok iyi kalpliydi.

Bizi şarap fabrikasının karşısında bulunan Yerevan'daki beşinci yetimhaneye göturdüler. Arakel ve Minas da benimle birlikteydi. Beni yedinci yetimhaneye naklettiler. Gözlerim ağrıyordu. Sarmen'le birlikteydik. Yönetici İspir'di. Çarents dokuzuncu yetimhanede ders veriyordu; Arpenik ise bizim yetimhanede öğretmendi. "Vardan Komutan" isimli zırhlı trenin komiseri Çarents'ti. Onun gizlice Aleksandrapol'a gidip döndüğünü duyduk. Ekmek yoktu; buğday yiyorduk. Çarents ve Arpenik birbirine aşıktilar.

1921 yılının Şubat ayında Daşnaklar yetimhaneyi kuşatmışlardı. Bize, öğretmenimiz olan Çarents'in nereye gittiğini soruyorlardı.

Devrim sırasında, Kasım 1920'de on birinci ordu Yerevan'a girdi; Kanaker'in yüksek yerlerine, şimdiki anıtın bulunduğu yere makineli tüfekler yerleştirilmişti. Makineli tüfek şehri ateş altına almıştı. Kızıl bayrak taşıyan bir atlı Sovyet iktidarının kurulduğunu bildiriyordu. Çocuklar hırsızlık için dışarı çıkıyorlardı. Bir gün ben de dışarı çıktım; makineli tüfek mermileri arkamdaki duvara isabet etti; korkup kaçtım.

Daşnaklar sırayla konuşmalar yapıp gidiyorlardı. Bir arkadaşımınla birlikte bir subayın evine gittim. Orda büyük bir ayna vardı. Biz çocuklar omuzlarımıza tüfek dayamış aynanın önünde gidip geliyorduk.

Aynı gün Şahumyan'ın heykelinin bulunduğu yerde olan Rus kilisesine gittik. Adamın biri

devamlı büyük bir çanı çalıyordu. Yürümeye başladık; "Armenia" otelinin bulunduğu yere vardık. Orda bir dükkân vardı; yanında da eczane. Dükkânın vitrininden bir kutu çay, eczaneden de büyük boy bir derece alıp yetimhaneye döndük.

Arakel, Bolşeviklerin makineli tüfeklerini beşinci yetimhanenin duvarının dibine yerleştirdiklerini anlatıyordu. Vadinin üzerinden Daşnakların üzerine ateş ediyorlarmış. Bizim çocuklar dışarı çıkıp yağma yapmak istemişler. Avlunun kapısını açıp gürültüyle dışarı çıkmışlar. Bolşevikler ise Daşnakların geldiğini sanarak, makineli tüfeği bırakıp kaçmışlar.

Türkler yine Aleksandrapol'dan çekilmişlerdi. Bizi trenle Alekpol'a naklettiler. Tren çok yavaş ilerliyordu. Biraz yol aldıktan sonra, inip odun topluyorduk ki, odunları yakıp treni hareket ettirsinler.

Severek ve Kazaç kışlalarını yetimhaneye dönüştürmüşlerdi. Ben beşinci yetimhanedeydim. Benim numaram 1899'du. Yetimhanelere isimler vermiştik. En küçükleri barındıran birinci yetimhanenin adı "bitliler"di; sonra "yukarı yukarı uçanlar" vardı; bunlar iyi haber ulaştırırlardı. Diğerlerinin isimleri "güruhlar", "fakir-gururlular"dı. Bunların müdürü bir kadındı. Daşents ve Şiraz oradaydılar. Nayiri Zaryan ve başkaları gibi geleceğin üniversite hocalarının büyük bir kısmı o öksüzlerin arasındaydı. Ben onların masasında nöbetçiydim, ondan biliyorum.

1924'te bizi Stepanavan'a, Calaloğlu'na naklettiler. Daha Alekpol'dayken bir nefesli çalgılar bandosuna katılmışım. Zazik Soğomonyan da benimle geldi; o bana viyola çalmayı öğretiyordu. Orkestra şefi gamları bildiğimi duyunca beni orkestraya aldı.

Küçük kızlardan bir grup oluşturulmuştu ve bunlar bizim oğlanlarla birlikte gösteriler düzenliyorlar, şarkılar söyleyip dans ediyorlardı. Onların arasında Siruş, yani Siranuş Gevorgevna** da vardı. Şehirde birleşik gruplarla iyi gösteriler sergiliyorlardı. Karo "gösteriye katılmış olma şerefine ermek" için oynuyordu. Karo'ya Tiflis'te Derenik Demirciyan bakıyordu. 1926'da Stepanavan'a, yanımıza geldi. Ben, Karo ve başka bir genç arkadaşlık. Köylü Gençler Okulu'nda Siruş'la beraberdik. Sonra o, teknik okula dönüştürüldü. Okulu birlikte bitirdik. Daha o zamandan birbirimize karşı sempati duyuyorduk. Teknik okuldan sonra, 1929'da beni ve Siruş'u Amerikalıların kurduğu hayvancılık işletmesinde hayvan bakıcısı olarak görevlendirdiler. Siruş ordaki anaokulda çalışıyordu; ziraatçılığı bırakıp öğretmen oldu. Ben zorunlu askerlik hizmetimi yapmak üzere Kirovakan'a gittim.

1931'de üniversitenin jeoloji fakültesine kabul edildim. Bana tayin veriliyordu. Siruş'la evlendim.

Şehirde ilk defa olarak sirkte müzik yapacak bir caz grubu oluşturdular. Ben de o gruba borazancı olarak kabul edildim.

1936'da "Moskva" sineması açıldı; orda çalışıyorduk. 1936'da, Artem Ayvazyan'ın grubu oluşturuldu; bizim caz grubumuz onun çekirdeğini teşkil ediyordu. Piyanistimiz Robert Atayan'dı.

* Gevorg Demirciyan : Derenik Demirciyan'ın ağabeyi. Daşnak, N. Abrahamyan'ın kayınbabası.

** Gevorg Demirciyan'ın kızı.

